

Hội Nữ Sinh

Contents

Hội Nữ Sinh	1
1. Lời Nói Đầu	1
2. Chương 1:	2
3. Chương 2	3
4. Chương 3	5
5. Chương 4	7
6. Chương 5	9
7. Chương 6	13
8. Chương 7:	15
9. Chương 8	17
10. Chương 9	19
11. Chương 10	21
12. Chương 11	22
13. Chương 12	23

Hội Nữ Sinh

Giới thiệu

Những cái chết bí ẩn của nữ sinh trường trung học Xuân Nghiêm khiến cảnh sát phải đau đầu truy t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-nu-sinh>

1. Lời Nói Đầu

Thể loại

Kinh dị, tâm lý.

Tác giả

Minh Ngọc Kim Ngưu

Đây là sáng tác đầu tiên của mình. Không nhiều máu me, mình tập trung vào nội dung và miêu tả những phân đoạn gây căng, hồi hộp. Truyện có tất cả 12 chương, sẽ được cập nhật mỗi tuần, các bạn sẽ không phải lo lắng khi đang đọc dang dở nửa chừng thì tác giả “cạn ý tưởng” ^^ Truyện sẽ ngày càng hấp dẫn hơn ở các chương sau! Mong các bạn theo dõi và ủng hộ nhé! ^^

2. Chương 1:

“Áaaaa!!!”

Tiếng hét thất thần vang lên từ sân thượng trường Trung học nữ Xuân Nghiêm.

7h12' sáng.

Giáo viên và học sinh đều vội vàng chạy lên xem chuyện gì.

Họ thấy cô lao công mặt mày tím tái, đang ngồi phịch dưới nền đất, bên cạnh là chiếc xô nước lật úp.

Các thầy cô vội chạy đến, đỡ cô lao công đứng dậy, hỏi dồn dập:

-Sao thế? Cô không sao chứ? Có chuyện gì vậy?

Cô lao công chưa định thần, ú ớ nói:

-Tôi... tôi không sao. Nhưng có người... trong thùng... -Tay cô run rẩy, chỉ về phía bồn dự trữ nước của trường.

Thầy cô chặn đám học sinh đang nhốn nháo bàn tán, rồi tiến tới bồn nước. Họ hồi hộp, nhìn vào trong...

Một xác nữ sinh nổi lềnh bềnh trên mặt nước!

Làn da trắng bệch, miệng há to, cặp mắt trợn ngược đỏ hoéc...

* * *

“Ồ e...Ồ e...”

Xe cảnh sát, xe cứu thương có mặt sau ít phút. Họ phong tỏa khu vực sân thượng rồi đem xác cô gái lên xe cứu thương, cùng lúc tiến hành điều tra nghiệm cứu hiện trường.

Tất cả giáo viên, học sinh, những người có mặt khi cái xác được phát hiện không được phép ra khỏi phạm vi trường học cho đến khi cuộc điều tra hiện trường kết thúc.

Nạn nhân được xác định là Vương Khả Ân, sinh năm 1993, học sinh lớp 12B trường Trung học nữ Xuân Nghiêm.

Tin tức được báo về gia đình để đến nhận xác sau hơn 4 giờ khám nghiệm tử thi. Không có vết thương hay dấu vết nào chứng tỏ Khả Ân bị kẻ khác hãm hại. Kết luận tạm thời: nạn nhân chết ngạt vì nước vào phổi do tai nạn.

Chỉ có nghi vấn từ lời khai của cô lao công. Cô khẳng định nắp bồn nước vẫn khóa bên ngoài, cho đến khi cô lên mức nước thì mới mở khóa. Và với mực nước cao như vậy, hẳn khi sơ ý té xuống, Khả Ân vẫn có thể với lấy thành thùng mà leo lên. Ngay cả khi thùng bị khóa, vẫn có đủ oxy cho cô thở trên mặt nước cầm cự trong khoảng thời gian khá dài, ít nhất là 20 tiếng đồng hồ. Trong khi theo như lời khai của các học sinh cùng lớp nạn nhân, hôm qua Khả Ân vẫn đến lớp học đến tận giờ tan trường là 17h15'. Tức chỉ xấp xỉ 14 tiếng đồng hồ.

Tất cả điều này gây nên mâu thuẫn khó giải thích, vì thế hồ sơ vụ việc vẫn được mở để tiếp tục điều tra làm rõ.

* * *

“Chếtx...”

Điều thuốc lá được mời lửa.

Trời nhá nhem tối. Gió lạnh.

Một nhóm bốn nữ sinh mặc đồng phục trường Xuân Nghiêm, đứng tùm lại trước bậc thềm một ngôi nhà.

-Thật không ngờ, chuyện như vậy lại xảy ra với Khả Ân... Cậu ấy là trưởng nhóm tụi mình, mất cậu ấy, tụi mình xoay sở sao đây... -Thanh Thanh, cô nàng nhuộm tóc vàng hoe, mặc chiếc váy ngắn nhất, nũng nịu nói.

Tuyết Nghi, đứng cạnh Thanh Thanh, hai tay đan vào nhau, vẻ lo ngại:

-Ừ, phải làm sao... Có phải là tụi mình làm điều ác nên bị trừng phạt không?

Điều thuốc bị vứt xuống nền đất và giẫm nát đầy bụi dọ!

Y Linh đứng phía đối diện, tóc ngắn, dáng vẻ tomboy cực ngầu, trừng mắt nhìn Tuyết Nghi:

-Điên à!! Ăn nói xui xẻo... Khả Ân mà biết mày nói thế nó buồn lắm đấy!

Tuyết Nghi âm ức:

-Điên gì mà điên, là sự thật mà! Chứ Y Linh không thấy Khả Ân chết kì quặc lắm sao?! Mình nghe nói cậu ấy không thể nhắm mắt được, miệng thì cứ há ra, như thể có điều gì khủng khiếp lắm đã xảy ra vậy... Không bị trừng phạt thì là gì?

Y Linh cho tay vào túi áo khoác, thoáng nhìn xuống:

-Đúng là có điều kì lạ... Nhưng làm gì có cái chuyện trừng phạt điên khủng. Mấy mày mê tín rồi suy diễn lung tung. Chẳng qua... có gì đó chưa rõ ràng. Sớm muộn mấy cha cóm cũng tìm ra, tới đó thì biết!

Cô gái thứ tư là Bội Ngọc, dáng người nhỏ nhắn, cột tóc chếch một bên, lên tiếng:

-Vậy không có Khả Ân, tụi mình làm sao đây?

Y Linh nhìn cả bọn, nở nụ cười nửa miệng:

-Giờ thì tao lớn tuổi nhất, tao sẽ thế vị trí Khả Ân. Mọi chuyện vẫn làm như cũ, theo lời tao. Thấy sao hả?

* * *

3. Chương 2

* * *

Cổng trường Trung học Hưng Sinh.

Học sinh đang ủa về.

-Các chị là ai? Em phải về nhà...

-Đi với bọn này một lát rồi về cũng đâu có muộn, nhỉ?

* * *

Trong con hẻm vắng.

Thằng nhóc lớp 10 - quý tử con một nhà doanh nhân thành đạt -, mặt búng ra sữa, chân tay còm nhom, nói bằng giọng run run, yếu ớt:

-Em... Em đâu có làm gì đâu. Sao lại đưa em tới đây? Các chị tha cho em, em hứa là sẽ không mách ai đâu...

“Chát...”

Một bạt tai giáng xuống làm thằng ấy xiểng niểng, hồn vía lên mây!

-Bọn này sợ ai mà mày đòi méc với chả mách?! Ngon thì thử, coi làm gì được nhau?! -Thanh Thanh, chủ nhân cái tát nẩy lửa, cao giọng.

Y Linh nhìn quanh rồi hắc nhẹ đôi lông mày. Cả bọn lao vào đấm đá thằng nhỏ túi bụi...

Được chừng mười giây, Y Linh tiến tới nắm lấy cổ áo, tên ấy run lấy bầy, cố nhướn người ra xa.

-Cái này... -Y Linh phủi vai áo thằng nhóc- ...là mày sơ ý bị té, rõ chứ?

Nó gật đầu lia lịa.

Cô đẩy mạnh khiến nó xém chút ngã nhào đầu.

-Ngày mai đem theo 5 ngàn. Tụi tao sẽ chờ mày ở cổng. Không có thì liệu hồn, nghe chưa?

Thằng nhóc vâng dạ rồi túm lấy cái cặp chạy bán sống bán chết.

Cả bọn ôm bụng cười ngặt nghẽo.

* * *

Đêm hôm sau.

Tại một quán bar sang trọng và nhộn nhịp.

Y Linh, Tuyết Nghi, Thanh Thanh và Bội Ngọc diện những bộ cánh gợi cảm, đang quay cuồng trong tiếng nhạc sôi động.

* * *

Quá nửa đêm. Bọn họ tạm biệt nhau, lên taxi.

Riêng Thanh Thanh về bộ vì nhà cô khá gần, chỉ cách một ngã ba.

Xung quanh yên ắng, hầu như mọi nhà đã ngủ hết. Chỉ có ánh đèn đường hắt sáng.

Trong cơn say xỉn, cô nàng vừa đi vừa ngêu ngao hát, thi thoảng còn nhìn lên trời đếm sao...

Gần đến nhà, thoáng thấy một bóng người phía trước, Thanh Thanh chệch choạng bước qua.

Cái bóng vẫn đứng im ở đấy. Cô nhướn đôi mắt nhưng cũng chỉ thấy mờ mờ, đưa tay vẫy, miệng cười tươi rói: “Goodnight!”. Rồi nắc nắc, gãi đầu đi tiếp.

Cái bóng đen vẫn đứng lù lù, bất động phía sau Thanh Thanh...

* * *

“Rằm...”

Tiếng cửa đóng sập.

Tuyết Nghi đã về tới nhà. Cô đặt túi xách lên bàn, không bật đèn, chui thẳng vào chăn ngủ...

“Tách...”

Đèn mở sáng.

Là nhà của Thanh Thanh.

Cô cởi quần áo, bật đèn phòng tắm lên, lần ngò vào bồn. Thanh Thanh vặn khóa, cho nước chảy đầy bồn, rồi nhắm mắt, ngâm mình trong ấy...

* * *

Không gian tối mịt.

Tuyết Nghi đang ngủ trên giường. Trên trán cô lấm tấm vài giọt mồ hôi. Cô đang mơ một giấc mơ...

*Khung cảnh trường Xuân Nghiêm vắng vẻ. Gió thổi lạnh lạnh.

Một cô gái đứng quay lưng, phía trước là bồn dự trữ nước. Tuyết Nghi mơ màng lên tiếng: “Khả Ân? Là cậu sao? Cậu...đang làm gì thế?”. Cô gái từ từ dang tay sang ngang, chực nhảy xuống... Tuyết Nghi sợ sệt: “Cậu định nhảy xuống đó sao? Không được! Đứng, Khả Ân!!”. Ừm...Cô gái đã rơi xuống bồn nước... Tuyết Nghi vội chạy đến, nhìn xuống và thở hồng hộc: “Khả Ân...”*

Thanh Thanh đang ngồi trong bồn, cô lả đi vì mệt.

Chợt phía bên kia bồn tắm, mặt nước chao động.

Một vật đang dần trôi lên...

Là một cô gái. Với mái tóc đen rất dài...

Cô ta chậm chậm giơ bàn tay gân guốc về phía Thanh Thanh, trong khi cô bạn vẫn mê man trong cơn say, không hay biết gì...

*Tiếng đập thành thạch của trái tim ngày càng nhanh... Cơ thể cô gái bị ngã úp xuống mặt nước và nổi lềnh bềnh...

Thình lình! Chiếc đầu cô ta quay hẳn về phía sau, ngửa lên khuôn mặt đáng sợ!

Đôi mắt trợn to, đỏ hoéc... Và đó là khuôn mặt của... Thanh Thanh!*

Tuyết Nghi choàng tỉnh, ánh mắt bàng hoàng, miệng thảng thốt:

-Thanh thanh...

Tiếng đồng hồ báo thức đang réo inh ỏi...

6h30'

Mồ hôi ướt đầm trên người Tuyết Nghi. Cô ôm đầu, thở dài, thầm nhủ may thay chỉ là một cơn ác mộng, rồi với tay tắt chiếc đồng hồ...

* * *

4. Chương 3

* * *

Trưa nắng gắt.

Tại Sở Cảnh Sát quận Xuân Nghiêm.

Anh cảnh sát trẻ Khang Lâm kéo ghế ngồi xuống, mở quyển sổ ghi chép trên bàn, ngẩng đầu, tay xoay cây bút bi.

-Ai trong số các cô là người đầu tiên phát hiện xác Châu Thanh Thanh?

Bội Trân, Y Linh và Tuyết Nghi nhìn nhau.

Tuyết Nghi lên tiếng, giọng run run:

-Là... tôi.

Khang Lâm bấm viết, vừa ghi vừa hỏi tiếp:

-Họ tên của cô là gì? Cô có quan hệ gì với nạn nhân và hai người còn lại?

-Tên tôi là Ngôn Tuyết Nghi... Ba chúng tôi và Thanh Thanh là bạn thân, cùng học lớp 12B, trường trung học Xuân Nghiêm.

Khang Lâm nhìn Tuyết Nghi:

-Cô có thể kể lại việc mình đã phát hiện nạn nhân chết như thế nào...?

Tuyết Nghi cúi mặt, bấu chặt tay vào váy, ngân ngấn nước mắt:

-Sáng hôm nay, tôi rất lo lắng khi không thấy Thanh Thanh sang nhà rủ tôi đi học như mọi khi. Nên tôi đã đến nhà cô ấy xem thế nào. Vì là bạn thân nên tôi biết chìa khóa sơ-cua cô ấy hay đặt dưới chậu kiểng. Tôi lấy nó mở cửa vào... Đi khắp nhà gọi vẫn không thấy Thanh Thanh lên tiếng trả lời, tôi vào nhà vệ sinh vì nghĩ cô ấy đang sửa soạn đi học.

Thật khủng khiếp... Tôi thấy Thanh Thanh ngồi trong bồn tắm, mắt trợn ngược, miệng há hốc. Cô ấy đã chết từ bao giờ...

Tuyết Nghi xúc động kể và khóc rất nhiều.

Anh cảnh sát tiếp tục hỏi:

-Và sau đó, cô đã gọi cho bạn mình là Y Linh và Lưu Bội Ngọc?

Tuyết Nghi lau nước mắt:

-Không... Là họ tự đến, vì...

Tuyết Nghi lo lắng, nhìn Y Linh và Bội Ngọc.

-Vì sao?? -Khang Lâm đốc hỏi.

Bội Ngọc chồm tới, hét lớn, đầy đau đớn và phẫn nộ:

-Vì chúng tôi nhận được tin nhắn của tên chó đó!! Tên khốn... đã giết Thanh Thanh của chúng tôi!!

Anh cảnh sát yêu cầu Bội Ngọc giữ bình tĩnh và thuật lại sự việc.

Y Linh lên tiếng trả lời thay:

-Khoảng 7h kém, tôi và Bội Ngọc đang trên đường đến trường cùng nhau. Điện thoại của cả hai đồng thời nhận được tin nhắn từ số điện thoại của Thanh Thanh. Một tin nhắn hình. Mở lên xem thì thấy rõ ràng là khuôn mặt của Thanh Thanh, nhưng trông rất kì dị, đáng sợ! Gọi lại thì không thể kết nối, chúng tôi vội đến nhà cô ấy... Thế là gặp Tuyết Nghi đang hoảng loạn và khóc ngất...

Khang Lâm ghi chép rồi hỏi thêm:

-Sao cô Bội Ngọc lại có suy nghĩ tin nhắn ấy được một người khác gửi, mà không phải là Thanh Thanh?

Bội Ngọc bức xúc:

-Ban đầu tôi còn nghĩ là trò đùa của Thanh Thanh bày ra. Nhưng khi thấy dòng chữ phía cuối tấm hình thì tôi linh cảm cô ấy đã bị sát hại!

Khang Lâm nhướn người, vẽ chú ý, đặt bút sẵn:

-Vậy, dòng chữ đó là gì?

-Hãy Đền Tội - 24112. -Bội Ngọc đáp.

-Nó có nghĩa là gì? -Khang Lâm quan sát thái độ của cả ba.

Y Linh khẽ lắc đầu:

-Chịu! Chúng tôi nhận được tin nhắn và đến nhà Thanh Thanh ngay, đâu có thời giờ suy nghĩ. À, tôi có lưu đây, để tôi mở cho anh xem...

Cô mở khóa chiếc cặp, lấy di động ra, bấm vào hộp thư đến...

-Quái lạ! Tôi nhớ có lưu nó... -Y Linh chau mày, quay sang Bội Ngọc- Chắc tao lỡ xóa rồi quên mất. Lấy điện thoại mày ra coi có lưu không?

Bội Ngọc ậm ừ rồi lục điện thoại trong ba lô ra, tra hộp thư đến...

-Sao kì vậy, của mình cũng bị mất luôn rồi!? Rõ ràng là đã lưu... -Cô loay hoay bấm tới bấm lui.

Tuyết Nghi nhìn Khang Lâm bằng đôi mắt ướt đầm:

-Xin anh giúp chúng tôi... Đây không phải là tai nạn đâu. Nạn nhân Vương Khả Ân chết tại trường Xuân Nghiêm hai ngày trước cũng là bạn của tụi tôi. Cô ấy cũng chết ngạt trong nước, và có khuôn mặt kì dị như thế đấy! Anh xem, hẳn không phải là tai nạn đâu, chắc chắn có người đã cố tình hãm hại họ...

Anh cảnh sát trẻ thoáng bối rối.

Suy nghĩ giây lát, Khang Lâm đứng dậy, chìa danh thiếp cho Tuyết Nghi và hai người bạn:

-Đây là danh thiếp của tôi. Có số của Sở Cảnh Sát quận và điện thoại của tôi, cần gì các cô cứ liên lạc. Buổi thăm vấn tới đây thôi, tôi sẽ cố gắng giải quyết vụ này. Cảm ơn các cô đã hợp tác.

* * *

5. Chương 4

* * *

Rời khỏi Sở cảnh sát, cả ba ghé vào một tiệm cà phê nhỏ gần đây.

Trời đã xế chiều.

-Cho tụi em 2 cà phê sữa nóng và 1 cái đen. Cảm ơn! -Bội Ngọc gấp quyển menu lại, mỉm cười nói với người phục vụ.

-Xin quý khách vui lòng đợi vài phút, thức uống sẽ có ngay! -Anh phục vụ cầm quyển menu rồi quay vào trong...

Tuyết Nghi chau mày, vẽ bức bối:

-Đó, các cậu tin chưa? Rõ ràng là cái chết của hai người đó không ngẫu nhiên hay bình thường chút nào. Nhất là cái tin nhắn bí ẩn kia nữa.

Y Linh thở dài:

-Biết rồi biết rồi, cô nương... Tao cũng đang lo phát sốt lên đây này!

Bội Ngọc dăm chiêu suy nghĩ:

-Ta cần hiểu được cái tin nhắn ấy... Theo tớ thấy, Hãy đền tội thì đã hiểu rồi ha, có vẻ là Khả Ân, Thanh Thanh, hoặc cũng có thể là tụi mình đã làm nên tội lỗi gì đó. Có lẽ nào... đứa nào đó muốn trả thù tụi mình vì bị đánh đập hay trấn lột tiền không?

Y Linh cười khinh:

-Tao mà biết đứa nào đứng sau vụ này, tao không bẻ họng nó thì không sống làm gì nữa!

Người phục vụ bưng cà phê đặt lên bàn...

Tuyết Nghi trầm ngâm, đặt tay lên bàn, ngón tay xoay xoay tách cà phê:

- Nhưng lỡ... không phải vậy thì... Còn các con số nữa, phải biết nghĩa của nó thì mới đoán được chứ.

-Cái gì? -Y Linh lườm Tuyết Nghi- Mà định nói là không phải người làm nữa chứ gì!? Bí ần, bí ần, đi mà nói với mấy cha cớm ấy! Tao thì khỏi suy đoán chi ệt, người hay không phải người tao cũng bẻ họng tuốt!

Bội Ngọc nhìn cả hai, lắc đầu, cười trừ:

-Tuyết Nghi à, cậu lúc nào cũng lo những điều kì quái. Cậu làm Y Linh nổi giận lên rồi kìa. Y Linh cũng bớt nóng đi, đúng là có nhiều chuyện khó giải thích thật, Tuyết Nghi yếu bóng vía nên nói thế thôi. Bây giờ quan trọng là chúng ta phải đồng lòng, tìm cho ra tên khốn kiếp đó và bắt nó phải trả giá! Nó đã giết Khả Ân và Thanh Thanh, hai người bạn thân mà ta coi như chị em ruột thịt.

Tuyết Nghi góp ý:

-Mình nghĩ trước tiên cần tìm lời giải cho tin nhắn ấy, xem chúng ta đã làm sai điều gì để kịp thời sửa chữa. Có như vậy mọi chuyện mới...

RẦM!!

Y Linh đập tay lên bàn một phát thật to, trừng mắt về phía Tuyết Nghi:

-Mày xem phim nhiều quá nên lậm luôn rồi hả?! Đến giờ mày vẫn nghĩ Khả Ân và Thanh Thanh chết là do lỗi của chúng nó, chúng nó phải đền tội à?! Thế thì tao nói luôn, mày thích đi tìm lời giải gì gì đó thì mặc kệ mày, tao về ngủ khoả!!

Nói rồi Y Linh đứng dậy, dùng dùng bỏ đi một mạch.

Bội Ngọc đứng lên, nhìn Tuyết Nghi:

-Cậu thật là... -rồi chạy theo, gọi với Y Linh.

Bọn họ đi cả, chỉ còn Tuyết Nghi ở lại với 3 tách cà phê y nguyên. Chẳng ai có tâm trí để mà uống nữa. Tuyết Nghi cũng vậy. Cô gọi tính tiền rồi rời khỏi quán, đi bộ về nhà...

Tới ngã tư, Tuyết Nghi đang đứng chờ đèn người đi bộ bật xanh. Chợt cô trông thấy phía bên kia đường... Một cô gái bạn đồng phục trường Xuân Nghiêm, cả người ướt sũng, con mắt trái trắng dã, lộ lộ bên dưới mái tóc đen dài lướt thướt phủ kín mặt. Con mắt ấy nhìn Tuyết Nghi chăm chăm...

Cô hoảng hốt, té ngã. Những người đi đường bên cạnh vội đỡ cô dậy, hỏi xem cô có sao không. Nhưng Tuyết Nghi gần như chết trân, không nói được lời nào, mắt thì không thể rời khỏi cô gái lạ đang nhìn mình...

Phải mất một lúc, cô mới sực tỉnh, quay lại thì cô gái kia đã không còn ở đó nữa. Tuyết Nghi sợ sệt, lùi thui đi thẳng về nhà...

* * *

Tối hôm sau. Tuyết Nghi ở nhà làm bài tập. Y Linh cùng Bội Ngọc hẹn nhau đến câu lạc bộ thể thao.

Sau hồi đánh tennis thấm mệt, cả hai ngồi xuống uống nước nói chuyện.

-Này, tớ thấy Tuyết Nghi nói cũng có lý. Tin nhắn ấy quả thật kì lạ. Tớ dám chắc không hề xóa nó đi, vậy mà mất tiêu. -Bội Ngọc lên tiếng.

-Ừm biết rồi. Nhưng tao chúa ghét chuyện ma quỷ, con nhỏ đó cứ nhắc đi nhắc lại, làm tao cũng ớn lạnh sống lưng! - Y Linh nhăn nhó.

-Vậy thì tính sao đây? Sợ không giải quyết triệt để tội mình không yên ổn đâu...

Y Linh đập vai Bội Ngọc:

-Thôi để tính sau đi. Vào hồ bơi cái ắt. Nãy giờ tao nóng quá rồi nè.

* * *

Đã hơn 21h.

Bội Ngọc kéo tay Y Linh rủ về.

-Mày về trước đi, tao muốn bơi thêm xíu nữa. -Y Linh dứt tay, rồi bơi ra xa.

Bội Ngọc ra về một mình. Lúc sau, bảo vệ câu lạc bộ thổi còi hiệu ọi người ra khỏi bể bơi, đã đến giờ đóng cửa.

Y Linh bơi vào, ngoi đầu lên, mở mắt...

Bất ngờ!! Một khuôn mặt trắng toát lù lù áp sát mặt Y Linh! Mái tóc đen dài rũ rượi cùng cái trán bê bết máu...

Y Linh kinh hãi té ngửa ra sau.

Cô gái kia ngồi chồm hổm trên thành hồ, cười khanh khách rồi nhe hàm răng vàng ố, thều thào:

-Tao đến ày bể hòng nèe...

Y Linh sợ muốn vỡ tim! Nhìn quanh quất cả hồ bơi đều trống trải chẳng có ai. Hai hàm răng Y Linh đánh cặp vào nhau.

Cô quay đầu định bơi thật nhanh sang bờ bên kia...

Chợt cảm giác cổ chân mình như có ai túm lấy, trĩ nặng. Và rồi cả người Y Linh bị lôi xuống nước. Cô cố vùng vẫy, quạt tay đập chân thật mạnh, nhưng vẫn không sao ngoi đầu lên được...

Chừng vài phút sau, Y Linh hết hơi, xuôi tay, lịm dần...

* * *

6. Chương 5

* * *

Buổi sáng.

Trong lớp học 12B.

Bội Ngọc vừa vào lớp, vội chạy đến chỗ ngồi của Tuyết Nghi:

-Tối qua tối giờ Y Linh có liên lạc với cậu không?

Tuyết Nghi lắc đầu:

-Không... Có chuyện gì thế?

Bội Ngọc căng thẳng, đi tới đi lui:

- Tôi không biết... Hôm qua khoảng 10h chúng tớ còn ở bể bơi. Sau lát tớ về trước, cậu ấy bảo muốn ở lại bơi thêm tí nữa. Sáng này tớ gọi cậu ấy cả chục cuộc mà không ai nhắc máy hết! Tớ lo quá Tuyết Nghi à...

-Để tớ gọi thử... -Tuyết Nghi lấy di động ra.

Chợt nó rung lên. Cả hai nhìn nhau. Màn hình hiện lên: Cảnh sát viênKhangLâm

Tuyết Nghi bấm phím nhận cuộc gọi, tay run run. Bội Ngọc ghé sát tai cùng nghe.

-Alô? Tôi là Tuyết Nghi...

-Chào cô. Tôi là Khang Lâm, cảnh sát thụ án vụ trường trung học nữ Xuân Nghiêm. Lần trước chúng ta đã gặp nhau ở buổi thẩm vấn lấy lời khai...

-Dạ vâng, tôi nhớ. Có chuyện gì thế ạ?

Khang Lâm ngập ngừng một chút:

-Tôi rất tiếc phải báo với cô Tuyết Nghi tin này. Bạn cô, Y Linh, vừa được phát hiện đã chết tại khu vực hồ bơi của câu lạc bộ thể dục thể thao S.P.O lúc 5h20' sáng nay. Tôi đang ở hiện trường...

Tuyết Nghi và Bội Ngọc nhìn nhau chết lặng.

-Tuyết Nghi? Cô còn ở đó chứ..?

-Vâng, tôi đây... Xin lỗi, tin này quả thật không dễ chấp nhận... Hiện giờ sắp vào tiết học, giờ nghỉ trưa tôi điện cho anh được chứ? Cảm ơn anh đã thông báo cho tôi biết.

-Không vấn đề gì. Cô Tuyết Nghi cứ gọi khi cần. Xin chia buồn cùng cô. Chào cô.

Tuyết Nghi cất điện thoại vào, gạt đi giọt lệ trên má rồi nhìn Bội Ngọc, ánh mắt thần thờ:

-Khủng khiếp quá... Cậu đã tin mình chưa? Chuyện này... Phải làm cho nó dừng lại.

-Ừ. Tớ biết rồi. Trưa nay tớ sẽ cùng cậu đi gặp anh ta. Cô vào rồi, tớ về chỗ đây...

Đi ngang qua chiếc bàn trống trải của Y Linh, Bội Ngọc cắn chặt môi, ứa nước mắt.

* * *

Chuông reng.

Kết thúc tiết học cuối cùng của buổi sáng.

Tuyết Nghi lấy điện thoại:

-Alô, tôi Tuyết Nghi đây. Bây giờ tôi có thể gặp anh chứ?

-Uhm. Chắc cô chưa ăn gì. Chúng ta đi ăn rồi nói chuyện?- Khang Lâm trả lời.

Tuyết Nghi hỏi nhỏ Bội Ngọc rồi đáp:

-Vâng, cả tôi và Bội Ngọc ạ?

-Tôi mời cả 2 mà. Tới quán đối diện trường cô nhé.

Tuyết Nghi đồng ý rồi cùng Bội Ngọc sang đó ngồi đợi...

* * *

Cả 3 ăn cơm xong, Khang Lâm vào vấn đề.

-Cô có nghĩ thủ phạm vụ này cũng là kẻ đã gây ra cái chết cho Khả Ân và Thanh Thanh không?

Tuyết Nghi gật đầu, nói chắc như đinh đóng cột:

-Vâng! Tôi chắc chắn là cùng một thủ phạm.

Khang Lâm suy nghĩ:

-Về cách thức thì có vẻ giống đấy. Chỉ có điều vẫn chưa có bằng chứng chứng tỏ 3 cô ấy bị kẻ khác sát hại. Tất cả, qua điều tra hiện trường và khám nghiệm tử thi đều cho kết quả rất bình thường. Như thể chỉ là tai nạn!

Bội Ngọc bức xúc:

-Không, không phải tai nạn đâu! Y Linh là vận động viên bơi lội số 1 của trường, không có chuyện cô ấy chết đuối ở hồ bơi đâu!

Khang Lâm ngạc nhiên:

-Thế sao? Vậy thì quả là lạ...

-Y Linh chết như thế nào hả anh? -Tuyết Nghi hỏi.

-Cũng giống như Khả Ân và Thanh Thanh vậy. Cô ấy như thấy điều gì... khủng khiếp lắm. Mắt mở căng, miệng há rộng hết mức, biết bao nước vào bụng...

-Anh Khang Lâm có phát hiện gì khác nữa không ạ?

-Uhm... Trên cổ chân phải Y Linh, sau gáy Thanh Thanh và cổ tay phải Khả Ân có vết đỏ mờ kì lạ.

-Có dấu vân tay không anh?

Khang Lâm lắc đầu:

-Không. Chỉ là vết hằn đỏ mờ thôi. Mà còn điều này nữa, 3 cô ấy chết cách nhau một ngày.

-Tức là sao ạ? -Bội Ngọc thắc mắc.

Khang Lâm giở quyển sổ ghi chép ra.

-Sáng ngày 2/12 phát hiện xác Khả Ân trong thùng dự trữ nước của trường Xuân Nghiêm. Sáng 4/12 Thanh Thanh chết trong phòng tắm tại nhà riêng. Sáng hôm nay 6/12, Y Linh được phát hiện nổi trên hồ bơi CLB S.P.O. 3 cô ấy chết cách nhau 1 ngày đúng chứ?

Tuyết Nghi suy ngẫm gì đó, rồi chợt hỏi:

-Thời gian họ chết có được xác định chưa ạ?

-Uhm. Đầu khoảng tầm từ 10h tối đến 2-3h sáng hôm sau.

Tuyết Nghi khều tay Bội Ngọc:

- Dòng tin nhắn! Các con số!

Thấy Bội Ngọc còn đang ngơ ngác, cô quay sang Khang Lâm:

-Anh có ghi lại dòng tin nhắn mà Bội Ngọc đã đọc không?

-Có đây! -Khang Lâm chìa cuốn sổ về phía Tuyết Nghi.

Cô vén tóc, chăm chú nhìn rồi lấy bút khoanh vào con số 24.

-Tôi nghĩ đây là giờ -Tuyết Nghi khoanh vòng tiếp các số 112 -Còn đây là ngày.

Bội Ngọc chớp chớp mắt, chu môi:

-Tôi vẫn chưa hiểu...

Tuyết Nghi đặt viết xuống, khẽ hít lấy một hơi sâu, rồi nhìn thẳng vào mắt Khang Lâm.

-Tôi có chuyện muốn nói. Thực ra, tôi, Ngọc, Khả Ân, Y Linh, Thanh Thanh là một nhóm ăn chơi. Chúng tôi thường tụ tập ở các quán bar, vũ trường sang trọng để nhậu nhẹt, nhảy nhót. Mặc dù không ai trong chúng tôi là con nhà giàu cả...

Bội Ngọc đá chân Tuyết Nghi, nháy mắt, với ý đừng tiết lộ chuyện trần lộn kéo gập rắc rối.

Tuyết Nghi nói bằng giọng kiên quyết:

-Cậu thà chết còn hơn bị bắt à?! Tội mình cần nói thật với anh ấy, chỉ anh Khang Lâm mới có thể giúp được chúng ta thôi!

Cô tiếp tục nhìn Khang Lâm, “tự thú”:

-Chúng tôi thường hăm dọa, đánh và trần lộn của những đứa nhà giàu khác, để có tiền tiêu xài, vui chơi. Nghĩ lại thật xấu hổ với anh Khang Lâm, nhưng tôi cũng phải nói. Mong được anh hiểu và giúp đỡ...

Khang Lâm ậm ừ:

-Hiện tại tôi sẽ cố hết sức điều tra vụ việc. Tôi hứa sẽ làm những gì có thể để giúp 2 cô. Đừng lo ngại. Vậy, lời nhắn này có liên quan đến vụ trần lộn nào đó của các cô đúng không?

Tuyết Nghi gật đầu.

Khang Lâm kéo quyển sổ về phía mình:

-Ý cô Tuyết Nghi nói lúc nãy... Thì 24, tức 24h, là thời điểm các nạn nhân bị giết chết. Còn 112, có phải là ngày 1/12, ngày chết của nạn nhân đầu tiên Vương Khả Ân?

Bội Ngọc mắt chữ A mồm chữ O:

-Oh... Thì ra là như thế.

Khang Lâm cười nửa miệng:

-Khá lắm. Tuyết Nghi có óc suy luận đấy. Nhưng tại sao lại là ngày 1/12?

Những con số không thể chỉ ngẫu nhiên.

Tuyết Nghi khẽ cười:

-Vâng. Tôi nghĩ mình tìm được lời giải trong chuyện này rồi.

Bội Ngọc trố mắt:

-Thật chứ?! Cậu đã biết...

-Uhm. Không biết anh Khang Lâm là cảnh sát, có tin vào tâm linh? -Tuyết Nghi hỏi.

-Trước khi nhận vụ án này, thì tôi không hề tin. Nhưng có những chuyện khoa học cũng không chứng minh được. Vậy nên để tìm được câu trả lời, ta nên xem xét mọi phương án, dù xác suất đúng có thể thật ít.

-Vậy tôi yên tâm rồi -Tuyết Nghi thở phào rồi quay sang Bội Ngọc - Cậu nhớ Khương Ái Mỹ, học lớp 11A năm ngoái...

Bội Ngọc hoảng hốt:

-Nhớ chứ!! Chẳng lẽ là thật...

Tuyết Nghi lại nhìn Khang Lâm như “tự thú”:

-Buổi trưa ngày 1/12 năm ngoái, nhóm chúng tôi đã trấn lột tiền của cô bạn Ái Mỹ học cùng khối trước cổng trường. Vì vụ đó có khá đông học sinh chứng kiến nên chúng tôi đã bị thầy cô kiểm điểm. Còn Ái Mỹ sau đó... đã tự tử ở nhà riêng... Tôi luôn tự trấn an bản thân rằng không phải lỗi của chúng tôi, nhưng trong thâm tâm thì biết rõ cô bạn ấy đã tổn thương lòng tự trọng như thế nào...

Khang Lâm ậm ừ:

-Vậy, cô nghĩ cô bạn Ái Mỹ đã chết nay muốn trả thù các cô?

Tuyết Nghi gật đầu.

Bội Ngọc lo lắng không biết phải đối phó như thế nào với thứ...không phải người ấy.

-Mình vẫn nghĩ tội mình cần phải sửa sai. Ngày mai được nghỉ, buổi sáng mình đến nhà Y Linh..., chiều thì cùng ghé nhà Ái Mỹ thả cho cậu ấy nén nhang... Mong rằng khi thành tâm, cậu ấy sẽ không oán trách tội mình nữa.

Bội Ngọc mỉm cười an tâm, rồi quay sang Khang Lâm:

-Mai anh có rảnh không đi cùng tội tôi nhé!?

Tuyết Nghi khều tay Bội Ngọc:

-Cậu sao thế... Làm như đi chơi không bằng! Tội mình phiền anh Khang Lâm nhiều rồi.

Anh cảnh sát nhanh chóng đồng ý vì muốn theo sát vụ án nhằm tìm ra giải đáp hợp lý nhất.

Kết thúc buổi nói chuyện, Bội Ngọc và Tuyết Nghi cúi chào Khang Lâm để trở lại lớp học. Khang Lâm kéo tay Tuyết Nghi, khẽ nhấn nhủ cô nàng hãy bảo trọng...

* * *

7. Chương 6

* * *

-Này! Anh ta có vẻ đặc biệt quan tâm tới cậu đấy -Bội Ngọc nửa đùa nửa thật.

Tuyết Nghi cúi đầu cười:

-Thì người ta là cảnh sát, phải tốt với công dân chứ lị.

Bội Ngọc bĩu môi, rồi cười ranh mãnh:

-Còn người ta người tiếc nữa chứ. Không chừng sau vụ này Ngôn Tuyết Nghi nổi tiếng kén chọn có thêm mới mới thì sao. Lại là cảnh sát luôn mới ghê!

Tuyết Nghi tỏ ý phật lòng:

-Thôi cậu bớt giỡn tí đi. Cả bọn mới chết đó, tớ không muốn chúng ta vui đùa quá sớm đâu. Nhất là khi mọi chuyện vẫn chưa vào hồi kết.

Bội Ngọc thở dài:

-Tớ biết chứ. Nhưng tớ không giấu được cảm giác nhẹ nhõm... Tớ đã rất sợ, sợ phải tin vào những điều kinh khủng đang xảy ra. Nhưng nhờ cậu mà tớ yên tâm hẳn. Mà chẳng phải anh chàng cảnh sát ga-lăng đẹp mã kia cũng bảo cậu suy luận tốt đó sao. Tớ rất muốn chuyện này kết thúc...

Tuyết Nghi nhìn Bội Ngọc, mắt cay cay:

-Ừ, tớ cũng vậy. Sẽ ổn cả thôi... Giờ thì vào lớp nào, mình trễ rồi đó.

Tuyết Nghi kéo tay Bội Ngọc nhanh chân vào trường.

* * *

Hôm sau.

Xế chiều. Trời vẫn còn nắng.

-Anh ta làm gì mà lâu thế?! Gần nửa tiếng rồi... -Bội Ngọc cứ giây lát lại nhìn chiếc đồng hồ trên tay, rồi ngóng ngóng ra đường.

Một chiếc xe hơi màu xám trời tới. Khang Lâm bước vội xuống xe:

-Xin lỗi nhé -Ánh mắt hướng nhìn Tuyết Nghi -Cuộc họp kéo dài hơn dự kiến. Ta đi chứ?

Khang Lâm mở cửa xe cho hai người họ bước vào. Xe chạy, anh nhìn qua kính rồi lên tiếng:

-Đọc giúp anh địa chỉ.

-Số 5B khu Rạng Đông đường Tân Vĩ ạ -Tuyết Nghi đáp.

* * *

Cách...

Ly nước được đặt xuống mặt bàn gỗ.

Xung quanh ngôi nhà khá nhỏ hẹp nhưng ấm cúng.

-Các cháu uống nước rồi tự nhiên lên thấp nhang cho nó nhé, bác đang đỡ tay trong bếp một lát -Mẹ Khương Ái Mỹ, người phụ nữ trạc ngũ tuần, khuôn mặt khô khốc nhưng vẫn nở nụ cười thân thiện.

Bội Ngọc đợi bà trở vào trong, ghé tai nói nhỏ với Tuyết Nghi:

-Bác ấy không biết tụi mình đâu nhỉ?

-Ừ chắc vậy.

Khang Lâm nhấp ngụm nước:

- Hai cô chưa tới nhà Ái Mỹ bao giờ sao?

- Dạ chưa, đây là lần đầu. Thôi tụi mình lên thấp nhang đi - Bội Ngọc kéo tay Tuyết Nghi.

Cả ba cùng bước lên cầu thang...

* * *

Đứng trước chiếc bàn thờ đặt di ảnh của Ái Mỹ, cả Tuyết Nghi và Bội Ngọc đều không cầm được nước mắt.

- Ái Mỹ... Bọn tớ thật có lỗi với cậu. Một năm qua bọn tớ chưa hề ghé thăm cậu, chỉ vì quá sợ hãi... - Bội Ngọc nói trong tiếng nức.

Tuyết Nghi đưa tay quệt nước mắt, giọng nghẹn lại:

- Lúc ấy chỉ nghĩ đến tiền mà bọn tớ đã không lường được hậu quả. Bọn tớ đã sai rồi, và thật sự rất hối hận... Không có cách nào để mọi chuyện có thể như chưa từng xảy ra được. Tớ chỉ dám mong cậu tha thứ cho lỗi lầm của bọn tớ, mong cậu được yên nghỉ...

3 nén nhang được cắm vào lọ trước tấm ảnh cô bé từ già cỗi đời ở tuổi 17, bỏ lại bao mơ ước còn dang dở...

* * *

Được mời ở lại dùng cơm, Bội Ngọc nhanh nhẩu xuýt xoa:

- Xin lỗi bác nhưng cháu có việc phải đi rồi ạ. Bác cho cháu gửi 2 đứa bạn ở lại nhé!

Tuyết Nghi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Cậu có việc gì đấy? Mà giờ về làm sao?

- Việc riêng hồi làm gì - Bội Ngọc nháy mắt - Tớ đón xe buýt là về tận nhà được thôi mà. Về tớ gọi cậu, khỏi lo, vậy nhé!

* * *

Bàn cơm với 3 người.

Mẹ Ái Mỹ nhìn Tuyết Nghi trù mến:

- Các cháu là bạn học của Ái Mỹ nhà bác à? Sao bác chưa gặp bao giờ?

- Dạ, tụi cháu học khác lớp. Cháu có thấy Ái Mỹ, bạn ấy khá hiền lành và ít nói -Tuyết Nghi đáp.

- Ừm. Nó hiền lắm - Khuôn mặt người đàn bà chùng lại, thoáng buồn - Cũng vì cái tính nhút nhát và ít nói mới ra nông nổi... Nhà bác hồi ấy khá giả hơn nhiều, là nhờ bố nó làm giám đốc công ty ABA. Ai mà ngờ có ngày hôm nay...

Khang Lâm chú ý:

- Ông Khương Dinh?

- Cậu biết sao? Phải rồi, vụ đó cũng lớn quá mà... - Mẹ Ái Mỹ thở dài.

Tuyết Nghi trố mắt:

- Vụ việc gì vậy ạ?

Khang Lâm chậm rãi nói:

- Cuối tháng 10 năm ngoái, ông Khương Dinh, giám đốc công ty điện tử ABA bị bắt về tội tham ô, cùng số tiền dơ hơn 20 triệu. Ông bị tịch thu giấy tờ, tài sản liên quan và buộc đóng cửa công ty. Tòa xử 6 năm tù giam, thụ án chính thức vào ngày 1/12.

Mẹ Ái Mỹ lại thở dài:

- Vừa hay tin là Ái Mỹ nhà bác đã rất sốc! Suốt cả tháng trời nó cứ im lặng chẳng nói chẳng rằng. Nhưng vẫn đến trường đều đặn. Tối hôm ông ấy vào tù, nó chốt cửa rồi uống cả lọ thuốc ngủ tự vẫn... Sau ấy bác

mới tìm được trong ngăn tủ con bé, bức thư tuyệt mệnh và cả bản kế hoạch tự vẫn của nó... Trách nó đại dột, nhưng cũng không phải lỗi của nó. Từ nhỏ con bé đã rất ngưỡng mộ và khăng khít với bố hơn cả mẹ. Nó còn muốn trở thành giám đốc như ông ấy. Vậy mà...

Nghe nói đến đây, mặt Tuyết Nghi bỗng biến sắc. Nhận ra vẻ khác thường của cô, Khang Lâm liền hỏi:

- Em không sao chứ?

Tuyết Nghi chớp mắt liên hồi, đôi mày nhíu lại, môi run run:

- Em sai rồi... Em đoán sai rồi...

* * *

8. Chương 7:

* * *

Khang Lâm chau mày, không hiểu Tuyết Nghi đang lăm lăm bấm điều gì. Trên trán cô lăm tăm mồ hôi. Giây lát như kịp định thần, cô nói với mẹ Ái Mỹ, hơi thở gấp gáp:

- Thành thật xin lỗi bác, cháu có việc phải đi ngay bây giờ. Xin chia buồn cùng bác. Hôm nào cháu lại đến thăm bác ạ.

Mẹ Ái Mỹ cũng không rõ chuyện gì, vội ậm ừ đứng lên tiễn cô.

- Anh lấy xe đi, chúng ta tới nhà Bội Ngọc - Tuyết Nghi thúc giục Khang Lâm.

- Anh vẫn chưa hiểu là có chuyện gì?? - Thái độ của cô khiến anh không khỏi lo lắng.

- Em sẽ giải thích trên đường đi.

* * *

Bội Ngọc vừa về nhà.

Cô lấy điện thoại ra xem giờ.

- 20h30 rồi cơ à? Không biết giờ 2 người đó đang làm gì nhỉ? Lỡ nói với Tuyết Nghi là về nhà mình sẽ gọi cho cậu ấy... Nên gọi không ta? - Bội Ngọc lưỡng lự, ngón tay mấp máy trên chiếc điện thoại - Thôi kệ! Khỏi đi, mắc công người ta nói mình phá đám!

Cô nàng le lưỡi, cười tinh ranh một mình, cất điện thoại trở vào túi xách rồi bước vào nhà tắm.

* * *

Khang Lâm đang lái xe.

Mắt nhìn đường, nhưng đầu hơi hướng sang Tuyết Nghi:

- Có chuyện gì vậy?

Tuyết Nghi một tay bấm số điện thoại, tay kia đưa lên môi cắn trong vô thức:

- Em đoán sai rồi. Đứng sau chuyện này không phải Ái Mỹ...

* * *

Xèo...

Bội Ngọc xả nước nóng từ vòi sen và tắm...

Khang Lâm ngạc nhiên:

- Ý em là sao? Không phải cô ấy thì là ai??

Tuyết Nghi áp điện thoại lên tai:

- Là 1 người khác, em sẽ nói với anh sau.

Điện thoại trong túi xách Bội Ngọc reo liên hồi, nhưng cô không hề nghe thấy vì đang trong phòng tắm...

Tuyết Nghi gọi liên tục những 3-4 cuộc mà vẫn không thấy Bội Ngọc trả lời. Cô sốt ruột hối thúc Khang Lâm:

- Anh chạy nhanh hơn giúp em với! Có thể Bội Ngọc đang gặp nguy hiểm đó!

Khang Lâm chớp nhanh đèn hiệu của cảnh sát, với tay gắn lên nóc xe để các xe khác nhường đường, rồi nhấn ga tăng tốc...

Bội Ngọc vừa tắm vừa hát. Hơi nước bốc lên làm mờ hết tấm gương bên cạnh, nhưng cũng đủ để trông thấy, một bóng đen ẩn hiện trong gương...

Sập...

Khang Lâm và Tuyết Nghi vội ra khỏi xe, khẩn trương bước vào khu chung cư Tầng Kỳ, nơi Bội Ngọc ở.

Anh bấm liên hồi vào cửa thang máy.

- Chết tiệt! - Khang Lâm tức tối giẫm chân - Đi thang bộ thôi, có người rồi.

Cả hai hướng về phía cầu thang...

Bội Ngọc đã tắm xong, cô lấy khăn choàng người lại, rồi vặn tay mở cửa... Cánh cửa kẹt cứng!

- Gì đây? - Bội Ngọc cố lắc mạnh, nhưng vẫn không sao xê chuyển được.

Trong khi cô nằng đang loay hoay với cái nắm cửa, thì từ đằng sau, một bóng đen bước tới...

* * *

Bịch..bịch..bịch...

Cả 2 hí hục chạy lên cầu thang.

Nhà Bội Ngọc ở tầng thứ năm.

- Ashh...!! - Tuyết Nghi bị vấp.

Khang Lâm vội đỡ cô.

- Em không sao! - Tuyết Nghi vùng tay ra, rồi tiếp tục bước lên...

Bội Ngọc linh tính. Quay lại!

Cái bóng đã biến mất, xung quanh trống trải.

Chợt cô nghe thấy tiếng rít... Là vòi sen, bỗng dưng tự động mở!

Nước chảy ra ồ ạt. Bội Ngọc vội bước tới túm nó lại, vặn lấy vặn để nhưng bất lực. Nước cứ thế xả ra, với độ nóng maximum!

Chiếc cửa sổ nhỏ trên cao cũng không hiểu vì sao rút sập xuống, đóng kín. Hơi nóng nhanh chóng bốc lên dày đặc, vây khắp căn phòng. Bội Ngọc chật vật với cái khóa nước và bắt đầu cảm thấy ngột ngạt...

Tầng 3 rồi!

Tuyết Nghi và Khang Lâm đang tức tốc chạy lên, còn vướng phải dòng người đi hội ủa ngược xuống...

Bội Ngọc đã rất khó thở, ho sù sụ, mắt đỏ hoe lên cả. Những thứ trong phòng tắm như bị màn sương che mắt, không còn nhìn rõ được gì.

- Cứu tôi với... Có ai không?!! - Giọng cô khản đặc. Cảm giác hai chân không còn trụ vững, một tay cô bám vào khóa cửa, tay đập đập kêu cứu...

Tầng 4.

- Còn 1 tầng nữa thôi! - Tuyết Nghi trấn an bản thân.

Sức khỏe cô vốn không được tốt như người bình thường, lại đang trong trạng thái lo lắng tột độ. Đường như thở không ra hơi, chỉ cầm đầu mà chạy. Khang Lâm thấy thế cũng không ít lo ngại...

Bội Ngọc khụy xuống, hai tay bấu lấy cái nắm cửa, người lả đi, cô thốt lên không thành tiếng:

- Cứu tôi với...

Kít... Kít...

Cô nghe thấy âm thanh kì lạ. Gượng mở mắt nhìn...

Những con chữ lần lượt hiện lên trên tấm gương mờ kín hơi nước, như được viết bằng ngón tay ai đó.

HÃY-ĐẸN-TÔI...

Bội Ngọc run bắn người! Tim cô đập loạn xạ! Thật cố gắng trở người đập mạnh vào cánh cửa, nước mắt ứa ra tuyệt vọng, cô gào lên:

- Cứu tôi.....!!!

* * *

9. Chương 8

* * *

Tuyết Nghi nở nụ cười.

Căn hộ số 54, nhà của Bội Ngọc.

Lòng ngực vẫn còn siết chặt, hơi thở khó khăn, Tuyết Nghi đập cửa gọi lớn:

- Bội Ngọc!! Tổ Tuyết Nghi đây, mở cửa cho tổ với!

...

Nhận thấy sự im ắng bất thường, Khang Lâm đưa tay nép cô sang bên, đá một cú làm cánh cửa bật tung.

Cả hai bước vào, bên trong tối om.

- Mất điện sao? - Khang Lâm tự vấn.

Tuyết Nghi lần mò chỗ công tắc. Đèn bật sáng.

- Bội Ngọc tổ có chuyện muốn...

Nhìn cửa phòng tắm đóng kín. Nó làm Tuyết Nghi nhớ đến hôm ở nhà Thanh Thanh.

- Để anh - Khang Lâm bước tới trước, trong khi Tuyết Nghi vẫn còn sợ sệt đơ cứng cả người.

Anh gõ cửa:

- Bội Ngọc, cô có trong đó thì lên tiếng, không tôi sẽ phá cửa...

Khang Lâm vịn tay nắm.

Cửa không khóa. Nhưng mở vào lại vướng thứ gì đó.

- Bội Ngọc!!!

Tuyết Nghi bàng hoàng thốt lên.

Bội Ngọc trong tư thế ngồi dựa vào cửa, mắt nhắm, tay xuôi rũ xuống nền gạch.

Khang Lâm đưa tay lên mũi nạn nhân...

- Cô ấy không còn thở nữa rồi.

Tuyết Nghi vội đến bên ôm chầm lấy Bội Ngọc, gào khóc:

- Không thể nào... Không được! Cậu không được chết đâu Bội Ngọc!! Đừng bỏ tớ mà Bội Ngọc...

Trong lúc đó Khang Lâm quan sát quanh căn phòng.

Chợt thấy dòng chữ, anh lay nhẹ vai Tuyết Nghi, tay chỉ về tấm gương:

- Em xem...

Tuyết Nghi ngược lên nhìn. Cô không kịp trông thấy dòng chữ, thay vào đó, trong gương là một cô gái tóc xõa dài, đang ngồi chồm hổm phía bên cạnh, đưa tay bóp kín mũi Bội Ngọc.

Tuyết Nghi thét lên đầy tuyệt vọng.

- Bỏ ra!!! Cô biến đi cho tôi đi!! Làm ơn đi màaaa.....

Vừa kêu gào, Tuyết Nghi vừa huơ tay đập vào tường.

Khang Lâm vội ôm lấy cô:

- Em... Bình tĩnh nào.

Tuyết Nghi nhìn lên tấm gương. Cô gái kia đã không còn ở đấy. Cô ôm xác Bội Ngọc vào lòng, nước mắt giàn giụa.

* * *

Lực lượng cứu thương và cảnh sát đến sau cuộc gọi của Khang Lâm.

Anh và Tuyết Nghi phải trả lời một vài câu hỏi trước khi được phép rời đi.

Khang Lâm lấy xe đưa Tuyết Nghi về nhà.

Cô đã ngừng khóc. Nhưng không khí trên xe lại im lìm và vô cùng sầu não. Khang Lâm quyết định tấp vào một quán nước.

- Em uống đi - Anh cầm ly sữa nóng đưa sang cho cô.

Tuyết Nghi nhấp môi. Sữa ngọt, nhưng lưỡi cô đắng chát. Cô lên tiếng trong hơi thở dài:

- Tại sao lại như vậy... Tại sao họ để em ở lại? Cảm giác được chết lúc này, chắc sẽ thanh thản hơn rất nhiều. Anh có nghĩ vậy không?

Khang Lâm nhìn cô xót xa

- Em đừng nói vậy.

- Bọn em chơi cùng nhau suốt từ thời tiểu học, thân như chị em trong nhà. Ai có thể tưởng tượng được ngày hôm nay sẽ thế này cơ chứ. Làm sao em có thể vượt qua được đây...

Tuyết Nghi ôm mặt, nước mắt chực tuôn.

Khang Lâm nắm lấy tay cô, bảo cô hãy nhìn anh.

- Anh sẽ cùng em vượt qua. Chỉ cần em đừng bỏ cuộc, được chứ?

Cả hai uống nước, trò chuyện. Khang Lâm không muốn Tuyết Nghi lại khóc, nhất là trong lúc cô đang còn quá sốc. Nên anh chỉ gọi hỏi về chuyện gia đình, việc học, tương lai...

* * *

- Gần 10h30 rồi. Để anh đưa em về.

Khang Lâm xem đồng hồ. Tuyết Nghi có vẻ đã ổn định tinh thần. Anh cùng cô bước ra xe.

- Vậy là bọn em đều sống tự túc à?

Khang Lâm vừa cầm lái, vừa nói chuyện để Tuyết Nghi không một mình suy nghĩ lung tung.

- Dạ. Đầu năm cấp ba là tụi em bắt đầu thuê nhà ở riêng cả. Gia đình không có điều kiện lo hết được. Cuối tuần, các ngày lễ và dịp hè là khoảng thời gian tụi em đi làm thêm...

Kết...

Một cô gái tóc dài phủ mặt chợt xuất hiện giữa đường, khiến Khang Lâm phải thắng gấp, lạc tay lái đâm sầm vào một gốc cây.

Chiếc xe bị hỏng nặng, dập nát phần mũi, khói tỏa mù mịt.

Khang Lâm bị đập đầu vào vô lăng, bất tỉnh. Còn Tuyết Nghi thì không thấy trong xe nữa...

* * *

10. Chương 9

* * *

Bồm... bồm...

Những giọt nước rớt vào má khiến Tuyết Nghi giật mình.

Cô choàng người dậy, hoảng hốt nhìn khoảng tối xung quanh... Không rõ là đâu và tại sao cô lại ở đây. Chỉ thấy toàn thân ê ẩm, mình mẩy đầy những vết trầy xước rướm cả máu.

Cố định thần, Tuyết Nghi gượng đứng lên để quan sát.

Nước mưa đang nhỏ xuống từ một miệng lỗ to và khá cao phía trên đầu.

Phải rồi. Là một cái giếng. Tuyết Nghi đang bị kẹt dưới một cái giếng nhỏ hẹp, xung quanh tối om và trời thì đang mưa ngày càng lớn.

- Có ai không?? Giúp tôi với!! - Tuyết Nghi gọi lớn.

Đáng tiếc cô chỉ nghe thấy tiếng vọng của mình, chen lẫn âm thanh hỗn độn của gió mưa và cây cối.

- Có ai không làm ơn giúp tôi?!! Tôi đang ở dưới giếng đây!! Giúp tôi với!!...

Mưa dần nặng hạt hơn. Còn có cả sấm chớp. Nước mưa cứ quật vào mặt Tuyết Nghi làm cô rất khó chịu. Cô cứ lau đi rồi lại ngẩng cổ gào lớn, hy vọng có ai đó sẽ nghe thấy...

* * *

Khang Lâm động dậy.

Anh đã tỉnh, nhưng vẫn còn rất choáng. Anh liền ngó sang và phát hiện Tuyết Nghi đã biến mất.

- Chết tiệt thật!

Khang Lâm nhăn mặt đưa tay ôm lấy đầu. Máu loang đầy ra lòng bàn tay. Anh xé miếng vải áo quần quanh chỗ vết thương. Cơn đau chẳng là gì so với nỗi lo lắng cho Tuyết Nghi lúc này.

Khang Lâm khẩn trương lục lấy đèn pin trong ba lô, mở cửa xe, ra ngoài tìm cô.

* * *

- Có ai không...??

Tuyết Nghi đã khá đuối sức. Giọng cô nhỏ dần đi, thay vào là tiếng thở dốc.

Nước trong giếng đã ngập tới gối. Giờ có muốn ngồi nghỉ một cũng chẳng được nữa.

Chợt! Có tiếng động loạt xoạt phía trên!

Tuyết Nghi định ninh là có người, liền gọi lớn:

- Ai đó giúp tôi với!! Tôi ở dưới này...

- Chẳng có ai ở đây ngoài tao và mày đâu!

Một mái tóc đen dài thòng xuống miệng giếng, cất giọng nói the thé rợn người. Tuyết Nghi theo phản xạ chân bước giật lùi về sau.

- Cô... là ai?

Tuyết Nghi cũng không ngờ mình có can đảm để hỏi câu này.

Mưa lớn như trút nước. Trong giếng ngoài trời đều quá tối, từ dưới nhìn lên Tuyết Nghi chỉ thấy mớ tóc đen lòa xòa.

Chợt một tia sét chớp ngang, kèm theo tiếng nổ Uỳnh!! thật lớn.

Tuyết Nghi thấy được cặp mắt đỏ hóc trên khuôn mặt trắng bệch của cô gái kia đang nhìn mình.

- Tiểu Kỳ?? - Tuyết Nghi nheo mắt - Cậu đã giết bọn họ... Có đúng không!? Là cậu đã giết tất cả bọn họ có đúng không trả lời tôi đi!!!

Nước trong giếng đã lấp xấp ngang hông Tuyết Nghi.

Cô gái kia nhướng người dậy.

- Đến giờ mày mới nhận ra à?

Tuyết Nghi đưa tay vuốt nước mưa trên mặt. Cổ mỗi nhừ nhưng vẫn cố nhìn lên.

- Tại sao chứ? Tại sao lại là cậu?

- Hahaaaa... Thật tội nghiệp. Mày sắp chết, mà vẫn chưa biết được lý do. Thôi thì tao sẽ kể ày một câu chuyện. Câu chuyện của 8 năm trước, về một cô bé tên Thư Kỳ.

Nhà cô bé rất giàu có, bố cô là một doanh nhân thành đạt. Từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa, đầy đủ mọi thứ vật chất. Nhưng bất hạnh ập đến năm cô 6 tuổi, mẹ cô qua đời vì một tai nạn giao thông. Bố cô đau buồn ngày đêm lao đầu vào công việc.

Thư Kỳ nhỏ bé phải lớn lên với nỗi mất mát, trống trải, sự cô đơn và thèm khát tình cảm - thứ hạnh phúc mà tiền bạc không mang lại được.

Rồi cô bé gặp gỡ một nhóm bạn. Những người bạn luôn niềm nở đến với cô, khiến cô cảm thấy ấm lòng. Nụ cười trên khuôn mặt sau 4 năm u uất dần trở lại...

* * *

“Không có sóng”

Khang Lâm canh gọi người hỗ trợ, nhưng điện thoại không có tín hiệu.

- Tuyết Nghi!!! Em ở đâu!?!?

Anh tiếp tục chạy đi tìm cô, quần áo ướt sũng.

* * *

Tuyết Nghi phải liên tục vuốt mặt. Mưa như trút nước xuống cái giếng nhỏ, giờ đã ngập đến ngực cô. Cô đã đoán được Thư Kỳ chủ ý muốn mình phải chết trong giếng.

- Sao hả? Thấy khó ở sao? Chịu khó tý nghe tao kể cho hết câu chuyện. Vẫn chưa đến cao trào mà.

Bạn bè... Haha. Chẳng qua chỉ toàn lũ khốn nạn. Mày còn nhớ chứ? Chuyển đi biển ngày 11/2 năm ấy. Thư Kỳ thực sự đã rất vui, rất háo hức khi được các bạn rủ rê. Nếu như không nghe thấy những lời nói hôm đó, Thư Kỳ sẽ còn tin sái cổ vào thứ tình bạn kì diệu ấy dài dài...

* * *

11. Chương 10

* * *

Cộc cộc cộc!

Cạch...

Cửa mở.

- Tôi là cảnh sát. Xin phép cho tôi gọi một cuộc điện thoại.

Khang Lâm sau hồi tìm vẫn không thấy Tuyết Nghi, anh hướng ra khu dân cư yêu cầu trợ giúp.

- Tôi Khang Lâm đây. Cứ ngay cho tôi đội tìm kiếm đến bãi sau công viên Mai Châu.

* * *

- Cậu... đã nghe thấy gì? - Tuyết Nghi giọng hỏi đầy khó nhọc, nước đã dâng tới ngang cổ.

- Phải rồi. Hôm đầu tiên mây vẫn chưa đến. Tao đã nghe thấy, cuộc nói chuyện của tụi nó, về tao.

* Thư Kỳ đang xách giỏ trái cây, định đem vào lều cho cả bọn cùng ăn. Chợt cô nghe tiếng cãi cọ.

Giọng Thanh Thanh bức bối:

- Tự nhiên rủ con nhỏ đó làm gì! Cả đám có đứa nào ưa nó đâu. Đi theo tổ vương váu. Nhìn cái mặt lúc nào cũng như đứa của nó là thấy oải rồi.

Khả Ân điềm nhiên:

- Ồ. Không ưa, mà sao lần nào gặp nó mây cũng cười toét miệng ra! Chẳng phải do nó hay mua kẹp tóc ày à. Đi chơi có nhỏ đó lời quá đi chứ. Ba nó bao xe, thích ăn gì mặc gì thì đòi nó mua, còn lâu bầu cái gì nữa.

Y Linh cũng lên tiếng:

- Má Thanh nhiều chuyện rườm rà quá. Coi con Ngọc kia, có túi bánh của Thư Kỳ là ngồi im re, có ý kiến gì đâu. Nó dù sao cũng chẳng phải người trong nhóm. Để ý bận tâm chi ệt. Ngày nào nó còn bám lấy tụi mình sợ bị bỏ rơi thì ngày ấy mình còn được hưởng lây. Thoải mái đi*

- Lũ chúng nó... Đã nói về tao như vậy đó.

Nước đã ngập quá đầu Tuyết Nghi. Cũng may cô bạn biết đứng nước. Nhưng cơn mưa tầm tã vẫn không có dấu hiệu sắp kết thúc.

- Cảm giác ngộ nguyền trong nước. Gắng gượng. Khó thở. Nó như thế nào hả? Hồi thế thôi, mây không cần phải trả lời đâu. Dành sức đó mà nghe tiếp câu chuyện của tao.

Những lời nói đó, thật quá sức tàn nhẫn đối với cô bé Thư Kỳ. Tưởng rằng khi hết lòng với bạn bè, nó sẽ được nhận tình cảm tương tự. Không lớn lao như tình mẹ, không ấm áp như tình cha. Nhưng đủ để bù đắp phần nào cho tâm hồn nhỏ dại của nó, để nó có được chỗ dựa, niềm tin mà tiếp tục sống.

Ngày hôm sau, khi ra biển, nó ngồi trên cát nhìn nhóm bạn nó đùa cùng nhau. Không ai buồn đến rủ nó. Như thể nó là thứ vô hình. Thư Kỳ xây lâu đài cát một mình, dạo bước một mình, đùa với những lọn sóng một mình. Và đến khi cơn sóng biển cuốn nó đi, nó cũng chỉ có một mình. Chẳng ai nhìn thấy. Đúng hơn là chẳng ai muốn nhìn thấy.

Tuyết Nghi cực nhọc bám vào thành giếng, móng tay xước hết cả. Mực nước ngày càng dâng cao hơn. Bên trên mưa vẫn trút xối xả.

- Tận 24h đêm xác Thư Kỳ mới được tìm thấy. Đầu nó va vào những mỗm đá sắc, rách toạc. Sóng dập rồi lại cuốn trôi nó đi không thương tiếc. Nhưng trong ngày tang lễ, đám bạn khốn kiếp ấy đã không nhỏ lấy một giọt nước mắt cho nó. Khuôn mặt có chăng chỉ méo mó đôi chút vì sợ hãi. Bọn họ đâu biết rằng, nó vẫn còn ở đó. Linh hồn nó không thể siêu thoát vì phải chứa đựng bao căm phẫn.

Nó đã theo dõi bọn họ suốt thời gian qua. Từ những năm cấp 2 cho đến khi lên cấp 3. Nỗi phẫn uất trong nó ngày càng lớn dần lên khi liên tiếp chứng kiến sự dè tiện của lũ con gái. Lợi dụng! Phản bội! Hăm dọa, đánh đập, cướp tiền của kẻ khác để mua vui ỉn! Bao nhiêu người đã là nạn nhân của chúng mày, tao không đếm xuể nữa. Lũ chúng mày không hề có điểm dừng, chưa bao giờ xem hành động làm tổn thương người khác là sai trái. Tao phải ra tay thôi. Là do chúng mày chuốc lấy! Là tội lỗi chúng mày phải trả giá!!

Nước ngập đã đẩy Tuyết Nghi đến gần với miệng giếng. Cô giật mình khi bắt gặp khuôn mặt Thư Kỳ đã kề cận với mình.

Làn da trắng toát nứt nẻ, máu trên trán đỏ thẫm rỉ xuống thành giọt. Đôi mắt đỏ hoe đầy giận dữ nhìn Tuyết Nghi, nhưng sâu trong đó là vẻ xót xa, đau khổ.

- Mình thực sự không biết chuyện đã xảy ra. Hôm sau khi mình đến bãi biển, họ đã thông báo với mình tin cậu... Mình rất tiếc, Thư Kỳ...

- Tao đã định chừa mày ra. Nhưng khi chứng kiến mày khóc lóc vì con Ngọc và xua đuổi tao đi, nó nhắc nhở tao rằng mày vẫn luôn cùng một ruột với bọn nó. Gieo nhân nào gặt quả nấy thôi.

Thư Kỳ đột nhiên bỏ đi.

Tuyết Nghi chắt vạt cổ với lấy miệng giếng để trèo lên.

Thư Kỳ quay lại, kéo lê theo một vật. Là một nắp chẵn bằng đá.

- Thư Kỳ!! Không Thư Kỳ!! Đừng... -Tuyết Nghi hốt hoảng.

Nhưng nắp chẵn đã được đẩy lên.

Ánh sáng mờ nhạt cuối cùng ngoài trời cũng đã vụt tắt.

* * *

12. Chương 11

* * *

Đội hỗ trợ đã đến. Họ tủa ra tìm kiếm khắp công viên theo lời Khang Lâm.

Anh cũng chop lấy chiếc đèn pin từ đồng nghiệp rồi tiếp tục gọi lớn tên Tuyết Nghi.

Cơn mưa nhẹ hạt hơn, nhưng vẫn còn dai dẳng.

* * *

- Chắc cậu đã đi rồi... Thư Kỳ...

Tuyết Nghi cảm cự, cô chỉ còn cách nắp giếng một gang. Cổ, tay và chân mỗi nhừ. Mắt cũng không mở nổi.

- Không sai. Tất cả là lỗi của bọn mình. Bọn mình đã liên tiếp phạm sai lầm, và rồi không có cách nào dừng lại được... Không phải là cậu, bọn này sẽ còn làm tổn thương nhiều người khác. Mình không trách cậu. Tuyết Nghi có chết... cũng không thể trách cậu. Chỉ nuối tiếc đã không có cơ hội để mọi người nhìn lại bản thân... Nếu cậu vẫn chưa đi, nếu may mắn là cậu vẫn ở ngoài đó, nghe những lời này của mình. Hy vọng từ nay cậu được thanh thản mà siêu thoát. Bọn mình có lỗi với cậu. Xin lỗi cậu...

Đôi môi Tuyết Nghi mấp máy thêm vài hơi thở, rồi cơ thể lả đi, chìm vào làn nước tối ngịt...

Một giọt nước mắt của ai đó khẽ rơi...

* * *

- Tìm thấy một chiếc giày!

Người của Khang Lâm hô lớn. Anh tiến về phía họ.

- Đúng là giày của cô ấy. Mọi người mau xem xét kỹ xung quanh, không được bỏ sót chỗ nào!

Khang Lâm cầm chiếc giày búp bê của Tuyết Nghi trên tay, lòng càng sốt ruột không yên.

Bất chợt! Một cô gái với mái tóc xòa dài đứng ngay trước mặt Khang Lâm khi anh vừa ngẩng lên.

Giật mình, anh liền nhìn xung quanh, mọi người đã tủa đi hết cả, trong tầm mắt giờ chỉ có mình anh và cô gái với bộ dạng đáng sợ. Ánh mắt cô ta nhìn anh, càng không giống với một người bình thường.

Khang Lâm toàn thân đơ cứng, chỉ biết thủ thế, dè chừng...

Cô ta chậm chậm giơ bàn tay lên... Ngón trở duỗi, chỉ về phía sau lưng Khang Lâm.

Anh nhìn theo... Ngoảnh lại thì cô gái đã biến mất như một làn khói.

Khang Lâm theo lối đó đã nhanh chóng tìm được cái giếng, có chiếc giày còn lại của Tuyết Nghi đặt ở trên. Anh hô gọi người đến giúp, hy vọng vẫn chưa quá muộn...

* * *

(Tác giả:

Chương 11 khá ngắn, vì mình nghĩ ngắt ở đây sẽ hợp lý hơn, để dành chi tiết cho bối cảnh sau được trọn vẹn. Chỉ còn 1 chương nữa thôi T.T Bạn đọc nào có dự đoán cho phần kết thì cùng chia sẻ cho xôm hen ^^)

13. Chương 12

* * *

Những hình ảnh nhạt nhòa hiện lên...

“Tuyết Nghi!! Em tỉnh rồi sao??”

Tuyết Nghi chớp mắt nhìn quanh:

- Anh Khang Lâm... Em đang ở đâu?

Khang Lâm mỉm cười:

- Vẫn còn nhận ra anh là tốt rồi. Đây là bệnh viện. Em hôn mê cũng đã gần 2 tuần. Chờ lát anh đi gọi bác sĩ sẽ quay lại ngay!

Khang Lâm rời căn phòng, Tuyết Nghi gượng người ngồi dậy trên giường bệnh.

“Bệnh nhân Ngôn Tuyết Nghi đã tỉnh sau hôn mê. Uhm... Sức khỏe tốt, tinh thần minh mẫn, rất khả quan. Nhưng cô vẫn nên ở lại thêm ít hôm để được chúng tôi theo dõi”

Vị bác sĩ lớn tuổi đến thăm khám cho Tuyết Nghi khuyên bảo.

Đợi ông bác sĩ rời đi, Khang Lâm lấy ghế ngồi cạnh Tuyết Nghi.

- Em thấy thế nào?

Tuyết Nghi nhìn Khang Lâm, cười:

- Em thấy rất tốt. Anh đừng lo lắng nữa.

Khang Lâm không giấu được vẻ vui mừng trên khuôn mặt.

- Vậy thì hay quá rồi. Nhưng... em không định kể cho anh chuyện đã xảy ra sao?

Tuyết Nghi nhú mày:

- Chuyện gì cơ ạ?

- Chuyện đêm đó, dưới giếng? Cô gái bí ẩn?

Tuyết Nghi lắc đầu:

- Em không hiểu...

- Tuyết Nghi?...

Em không nhớ gì hết sao??

* * *

“Có trường hợp, bệnh nhân vừa trải qua cú sốc lớn về tâm lý, hoặc quá đau buồn, hoặc quá sợ hãi. Não bộ sẽ cho phép quên lãng phần kí ức đó, như một phản ứng bảo vệ bệnh nhân khỏi những điều ám ảnh trong quá khứ. Trường hợp này không phải là hiếm. Trí nhớ sẽ tự động phục hồi khi bệnh nhân đã cảm thấy an tâm. Vậy giờ cô Tuyết Nghi ở viện thêm vài hôm nữa nhé”

- Có cần thiết không? Tôi vẫn tỉnh táo và nhận ra tất cả mọi người mà. Tôi cảm thấy rất ổn và muốn về nhà thật sớm thưa ông.

Khang Lâm khá dễ ý thái độ nôn nóng của Tuyết Nghi.

- Kia Tuyết Nghi, em cũng chỉ vừa tỉnh lại thôi mà. Nên nghe lời bác sĩ, ít bữa nữa anh sẽ xin cho em về, được chứ?

Tuyết Nghi nén hơi thở dài, ậm ừ.

- Mà em ổn thật chứ? Lúc anh tìm thấy em, em cứ luôn miệng kêu tên ai đó... Thư Kỳ! Em cứ gọi như vậy đấy.

Mặt Tuyết Nghi bỗng biến sắc. Khang Lâm rõ ràng là nhận thấy điều gì đó, nhưng Tuyết Nghi lại cười xòa:

- Em thật tình là không nhớ gì cả. Nhưng chẳng phải em vẫn đang sống khỏe mạnh sờ sờ đây sao. Anh đừng bận tâm nữa. À em khát nước. Anh Khang Lâm lấy giúp em cốc nước nhé!

Khang Lâm đứng dậy rót nước cho Tuyết Nghi.

- Em uống đi.

- Cảm ơn anh - Tuyết Nghi cầm lấy, chực đưa lên miệng. Chợt cô thấy trong ly nước, toàn một màu đỏ như máu!

Tuyết Nghi hoảng hốt hất văng ly nước. Nước trong cốc đổ ra sàn. Màu trong suốt...

Khang Lâm nhìn cô.

- Tuyết Nghi... Sao thế?

Tuyết Nghi không giấu được nỗi sợ hãi trong đôi mắt. Cô thất thần nhìn ly nước, rồi nhìn sang Khang Lâm.

- Dạ... Không em không sao. Em lỡ tay. Anh lấy giúp em cốc khác được không?

Khang Lâm đứng dậy nhặt ly nước dưới sàn lên.

“ĐỒ DỐI TRÁ!!!”

Tuyết Nghi kinh hãi nghe thấy tiếng hét của ai đó.

Cô nhìn Khang Lâm. Anh đang đi bỏ ly nước vào sọt, vẻ như chẳng nghe thấy gì bất thường. Nhưng Tuyết Nghi thì nghe rất rõ.

Một giọng nói thều thào áp vào tai cô.

- Mày không nhớ gì thật sao?

Tuyết Nghi quay sang.

Không có ai cả.

Cô sợ hãi nhắm tịt mắt lại. Mồ hôi trán đổ ròng, tay chân co quắp. Cảm nhận hơi thở ai đó đang kề cận bên mình.

”Mở mắt ra đi...”

Mở mắt ra nào...”

Tuyết Nghi nghe thấy nhiều giọng nói khác nhau, xui khiến mình. Rằng cô cần chặt vào môi, hơi thở dồn dập.

Tuyết Nghi mở mắt.

Xung quanh cô... Thanh Thanh, Y Linh, Khả Ân, Bội Ngọc. Họ đứng đó, tất cả đều mang vẻ giận dữ đáng sợ.

Khuôn mặt trắng bệch không một giọt máu, gân guốc nổi đầy trên cơ thể, những đôi mắt long trùng đỏ sọc vây lấy giường bệnh Tuyết Nghi.

Khả Ân chỉ tay vào Tuyết Nghi, hét lớn:

- Đó đều là ý của mày! Con khốn!! Mày đã biết hoàn cảnh của Thư Kỳ từ trước. Chính mày thuyết phục tao giữ nó bên cạnh để được lợi cho cả nhóm!

Tuyết Nghi như ngừng thở, tay bấu lấy tấm gra giường.

Y Linh cười khinh:

- Mày luôn miệng hối thúc phải tìm ra lời giải. Tại sao? Chỉ vì mày lo lắng đến lượt mày phải chết thôi, đúng chứ?

Bội Ngọc liếc mắt sang Khang Lâm:

- Sao cậu không kể với anh ta? Về Thư Kỳ, về những lời đạo đức giả dối cậu đã nói dưới giềng? Cậu thật là đóng kịch giỏi quá đấy Tuyết Nghi.

Thanh Thanh áp mặt vào Tuyết Nghi:

- Con người cậu, Ngón Tuyết Nghi, rốt cuộc là như thế nào vậy? Là cô nàng ngây thơ bị lũ bạn xấu xa lôi kéo, hay là kẻ giết dây rồi chối bay tất cả mọi thứ???

Khang Lâm tiến tới đưa ly nước cho Tuyết Nghi. Cô hét lên:

- Biến đi! BIẾN ĐI!!

LŨ CHÚNG MÀY CHẾT HẾT ĐI!!!

Tuyết Nghi hất đổ ly nước, đưa tay bịt hai tai lại, chân đạp mạnh vào giường.

Khang Lâm vội cầm tay cô.

- Này! Em sao vậy? Tuyết Nghi! Bình tĩnh lại đi!!

Cô trừng mắt liếc sang lũ bạn.

“Đến lượt mày đền tội rồi Tuyết Nghi”

Tuyết Nghi vật người xuống giường, co giật dữ dội, miệng không ngừng la hét:

- TAO BẢO CHÚNG MÀY BIẾN ĐI CƠ MÀ!!!!

ĐỂ TAO YÊN!!!!

ĐỂ TAO YÊNNNNN!!!!!!!

Khang Lâm ra ngoài gọi bác sĩ. Mọi người tức tốc chạy vào, giữ Tuyết Nghi lại và tiêm thuốc an thần cho cô.

Tuyết Nghi đưa đôi mắt hoang dại nhìn Khang Lâm:

- Tụi nó. Là tại tụi nó!! Tuyết Nghi không làm gì cả. Tuyết Nghi không làm gì cả...

Cô lịm đi.

Khang Lâm nhìn Tuyết Nghi một hồi, rồi trở ra gặp bác sĩ.

- Cô ấy bị sao vậy?

- Có thể bị kích động tâm lý tạm thời. Hoặc cũng có thể tiến triển thành tâm thần. Hiện giờ tôi không thể nhận định chính xác. Trước mắt phải chờ cô ấy tỉnh lại.

Khang Lâm trở lại, nhìn Tuyết Nghi qua tấm kính chắn phòng. Cô đang mê ngủ trên giường, vẻ hiền hòa khác xa phút điên loạn khi nãy...

Khang Lâm trút hơi thở dài với ánh mắt buồn bã, rồi khoác áo đi làm.

Anh vừa quay người đi khỏi thì trong phòng Tuyết Nghi, bọn họ đã trở lại, phía cuối chiếc giường nằm của cô...

“Mày muốn được sống yên thân một mình ư? Đâu có dễ như vậy”

* * *

ÁAAaaaa.....

(The End)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-nu-sinh>